

Daudz

Noskanējis imantslochmels@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ.

Nr

— Viss būs kārtībā, ies kā traktors!

G. VIHDEDZIS

TUKŠA VIETA

Revidents uzklupa kā rudens viesulis un tūda! sāka pluinīt štatū sarakstu.

— Jums te skaitās tāds Jānis Jāņa iels Bērziņš, — viņš sacīja. — Vai tas nav mazliet pārspīlēts?

— Ko jūs! — iestādes vadītājs iebilā. — Redzat — tur viņš sēž...

— Redzu gan, — revidents piekrita. — Es visu redzu. Luk, adresu biroja izziņa: «Jānis Jāņa dēls Bērziņš — zīnu nav...»

Vadītājs sarauca uzacis.

— Bērziņ, ko tas nozīmē? — viņš stingri vaicāja. — Te daži biedri apgalvo, ka tu esot mirusi dvēsele.

— Nezinu... Bērziņš nobijās. — Es šē katru dienu sēžu no deviņiem līdz astoņpadsmitiem... Pavaicājiēt kuram katram — viņi pateiks. Galu galā, jūs pats, vadītāj, varat to apstiprināt — kopa ejam uz ēdnicu pusdienot...

— Tas vēl nepierāda, ka jūs tiešām eksistējat, — revidents teica. — Man nepieciešami būtiskāki pierādījumi.

Bērziņš bridī domāja.

— Es esmu precējies, man ir divi bērni, — viņš sacīja.

Bērni arī nav pierādījums! — revidents paziņoja.

— Pieņemsim! — Bērziņš iesaucās. — Bet ja nu mana sieva būs ar mieru apliecināt, ka es neesmu nekāds svētais gars?

— Arī tad, ja mēs paradisim viņai adresu galda uzzīnu? — revidents vaicāja.

Bērziņš kļāva tramīgs.

— Ludzu, biedri revident, nedariet to! Sieva jau tā šad tad apgalvo, ka es esot tukša vieta, bet, ja viņa ieraudzīs vēl šo papīru... Tad man dzīves vairs nebūs.

Revidents uzmeta Bērziņam īsu skatienu.

Redzat nu! — viņš secināja. Bērni atkrit, sieva atkrit. Kas tad mums paliek?

Koris, — Bērziņš nopūtas. — Es dziedu mūsu iestādes kori. Pavaicājiēt dirigentam, viņš pateiks...

— Korī viena balss vairak vai mazāk — dirigents pat nepamanis, — revidents iebilda. — Galu galā, masveidības dēļ kori var pierakstīt puspasaulē... Nē, draudzin, manuprāt, jums pašam nāksies atzīt, ka neeksistējat.

— Bet es taču apmeklēju pirmizrādes! — Bērziņš ievaidējās. — Man pat abonements ir! Sestā rinda, divpadsmitā vieta!

— Kāda sagadīšanās! — revidents pasminēja. — Es pagājušajā izrādē sēdēju septītās rindas divpadsmitajā vietā, un man priekšā krēsls bija tukšs...

Bērziņš nobālēja.

— Es... Es netiku uz pirmizrādi... Tā iznāca... Bet mana fotogrāfija pat uz mūsu iestādes goda plāksnes karājas. Un zem tās skaidri un gaiši rakstīts: «Bērziņš J. J.»

Revidents manāmi ieinteresēts palūkojās uz Bērziņu.

— Interesanti, — viņš sacīja. — Ļoti interesanti... Ko tad jūs esat paveicis, ja tikāt uz goda plāksnes?

Bērziņš pietvika un sāka virpināt pirkstos žaketes pogu. Tā notrūka. Bērziņš iebāza pogu kabatā un nodūra galvu.

— Nekautrējieties, biedri! — revidents drošināja. — Pastāstiet, kādus kalnus esat gāzis, kādus milzu darbus padarījis. Iespējams, ka es jums tad notīču.

— Ne velna es nedariju! — Bērziņš pēkšņi eksplodēja. — Varat rakstīt tai savā aktā, ka manis nav, bet mēs taču visi caurām dienām sēžam, garlaikojamies un ne velna nedarām! Astoņas stundas nonikt bezdarbībā pie rakstāmgalda — tur jau trakam jāklūst!

— Ek jūs, Bērziņ! — revidents sacīja.

— Ar to arī vajadzēja sākt. Bet jūs — sieva, bērni, koris... Tagad es redzu, ka jūs patiešām strādājat šini iestādē.

Un, saplēsis adresu biroja uzzīnu sīkos gabaliņos, revidents to iemeta papirkurvi.

A. GRABULIS

PASACIŅAS ELEMENTI

Papīrs paciešot visu. Izņēmuma kārtā šoreiz papīra pacietības mērs izrādījās pilns, un tas sacēla brēku.

— Vai nav izsmieklis?! — iesaucās lapa, uz kuras 1972. gada 15. decembrī bija uzrakstīta Autotransporta un šoseju ministrijas pavēle Nr. 464. — Lasiet un spriediet pašī!...

Pieminētajā Autotransporta un šoseju ministrijas pavēlē ir runa par firmas eksprešu norīkošanu vairākos maršrutos: no Rīgas uz Liepāju, Ventspili, Kuldīgu un citām pilsētām. Eksprešus grezno daiļskanīgi nosaukumi — «Kurzeme», «Sakta», «Vidzeme» un tamlīdzīgi. Pēc pavēles autoru ieceres tiem bija jāklūst par autobusiem, kuros ieviesta paaugstinātā apkalpošanas kultūra. Ne jau veltī pavēles 5. punktā īpaši norādīts: «Izgatavot... reklāmu par firmas autobusu darbu...»

Sašutušo papīru kori iejaucās reklāmas plakāts:

— Jūs, kolēģi, vismaz esat paslēpušies aktu vākos un par nepiepildītajām iecerēm zina samērā šaurs darbinieku loks. Mans stāvoklis ir daudz neciešamāks, jo esmu izlikts publiskam apsmieklam...

Tas nu ir pārspīlējums, lai gan zināms pamats sūdzībai bija. Firmas ekspreši kursēja visu 1973. gadu, taču «paaugstinātā apkalpošanas kultūra» lielā mērā palika uz papīra. Un par to nav īpaši jābrīnās, jo ministrija šajos autobusus bija paredzējusi bufeti, stjuarti, kas iznēsā ledenes un vēsu limonādi, bet nebija padomājuši ne par kasi, nedz arī par kasieri.

Bez šaubām — atspirdzinājumu pasniegšana autobusus ir visnotaļ apsveicama. Diemžēl, firmas eksprešos tā sastopama arvien retāk. Toties tajos saglabājusies neērtība, ka braucot nevar nopirkt biļeti.

— Man ir neērti noskatīties uz cilvēkiem, kas grib, bet nevar aizbraukt ar lepno ekspresi, — turpināja sūdzēties reklāmas plakāts. — Taču tā notiek ik reizi, kad šoferis jau iekāpis savā kabīnē un autoostas kasē biļetes vairs nepārdod. Paaugstinātās apkalpošanas kultūras autobuss aizbrauc pustukšs, bet pasažieris gaida nākamo un, laiku tīsinādam, pikti studē reklāmu...

Nav grūti noprast, kādi šeit ir pasakas elementi. No autora puses — tikai papīru runāšana, bet no Autotransporta un šoseju ministrijas acīmredzot — paaugstinātā apkalpošanas kultūra...

O. MĀRCIS

SLUDINĀJUMI

Vajadzīgs šoferis ar tiesībām. Vēlams, lai mācētu arī braukt.

Sakarā ar to, ka kolhoza apaļais zīmogs ir pazaudēts, lūdzam trīsraimo zīmogu uzskatīt par apaļo.

Boksa treniņi kultūras namā notiek katru pirmdienu un piektdienu pl. 17 līdz 19. Tai pašā laikā pieņem arī zobu tehniķis.

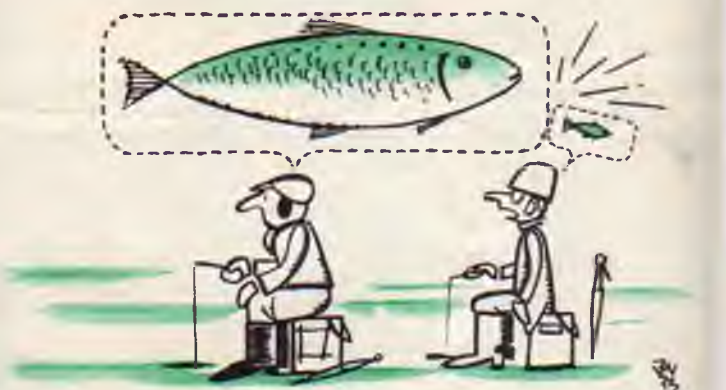
Maina mucu darvas pret karoti medus.

J. JAUN

BEZ VĀRDIEM.

E. KUNG

BEZ VĀRDIEM.

I. MELGAIL

BEZ VĀRDIEM.

V. ZAR

Ģimenē divi pavēlnieki nav vajadzīgi. Pilnīgi pietiek ar vienu pavēlnieci.

Skleroze ir nepatīkama arī tāpēc, ka nepalīdz aizmirst nepatīkšanas.

Savus darba kavējumus izskaidroja ar to, ka nolēmis padotos pieradināt pie patstāvības.

Vai cilvēkus no paradīzes padzina tikai tāpēc, ka viņi ēda nemazgātus augļus!

Lai varētu bez bažām sadedzināt aiz sevis tiltus, iepriekš vismaz jālemnācās peldēt.

M. GAILIS

— VĒL VIENPADSMIT RĀJIENI, SEŠPADSMIT BRĪDINĀJUMI — UN VĀSARAS ATVAĻINĀJUM KLĀT!

VAI TAMTAMI SKANES?

Nesen Saldus rajona iestādes lūdza zinātnieku padomu ļoti sasāpējušā jautājumā. Proti, kā uzlabot sakarus starp rajona centru, Vadakstes, Priedulas, Jaunauces, Pirmā Maija, Ezeres un Mičurina kolhoziem.

Iepazīnušies ar stāvokli uz vietas, zinātnieki konstatēja, ka atšķirībā no citām rajona saimniecībām minētajos kolhozos darbojas veca, mūsdienu prasībām neatbilstoša sakaru aparātūra. Tā bieži

bojājas, nespēj nodrošināt kaut cik normālu dzirdamību un tai nav arī iespējams pieslēgt nepieciešamo telefonu skaitu.

Tā kā sliktie sakari sāk manāmi kavēt lauksaimnieciskās ražošanas attīstību, zinātnieki secināja, ka ļūtu lietderīgi iekārtot Ezerē automātisko telefona centrāli, kuras projekts, starp citu, esot izstrādāts jau pirms vairākiem gadiem.

Rajona izpildkomitejas darbiniekus šāds ieteikums ieapmierināja.

— Uzlabot sakarus, iekārtojot automātisku telefona staciju, nav nekāda māksla! — viņi teica.

Daudz lielāka māksla ir atrast organizāciju, kas ļūtu ar mieru jauno centrāli būvēt!

Šo nepavisam nezinātnisko uzdevumu zinātnieki, ļūži dabiski, neņēmās risināt. Taču vēl vienu labu padomu viņi saldeniekiem neliedza.

— Ja jau jums, — mācītie viri sacīja Izpildu komitejas laudim, — nav pa spēkam sameklēt organizāciju, kas apņemtos uzcelt šo samērā nelielo objektu, asūtiet patērētāju biedrībā kādu tūkstoti tamtamu n steidzami apgūstiet džungļu telegrāfa ābeci!

APSLĒPTĀS REZERVES

Konferencē, kas bija veltīta piena ražošanas problēmām, ļoti interesantus apsvērumus un priekšlikumus izteica mūsu pazīstamais zinātnieks profesors Dižprātiņš. Viņa runa, ko atreferējam mazliet saīsinātu, speciālistu aprindās izraisīja tik vētrains atbalsis, ka diskusija par to nav norimusi vēl šobaltdien...

— Dārgie biedri! — korifejs sacīja. — Jūs esat veltījuši daudz uzmanības rezervēm, kas saistītas ar darba organizācijas un lopu kopšanas uzlabošanu, fermu kompleksu mehanizēšanu un lopu racionālu barošanu. Atļausiet aizradīt, ka šo rezervju izmantošana prasa no lauciniekiem zināmas pūles. Taču laimīgā kārtā eksistē arī cita veida, turklāt visai prāvas rezerves, ko iespējams izmantot bez jebkādas laucinieku piepūles.

Runa ir par pienu, ko var iegūt no bojātām (ieplisušām) tetrapacīnām! Lūdzu, nedomājiet, ka šai gadījumā mums būs darišana ar nieka pilieniem vai litriem. Nē! No šīm pacīnām var iegūt veselas piena upes. Eksperimenti, ko pērnā gada vienpadsmit mēnešos veicis Jelgavas piena kombināts, piemēram, ļāva termiski pārstrādāt 39,3 tonnas no bojātām tetrapacīnām izlieta piena. Tiesa, eksperimentu gaitā no tādām pacīnām izlija vēl 30,4 tonnas piena, ko savākt, diemžēl, vairs neizdevās.

Zaudējumi, ko tādējādi cieta kombināts, aptuveni sasniedz astoņus tūkstošus rubļu. Bet tur nu neko nevar darīt: ikviens solis uz priekšu mūsdienu apstākļos maksā naudu... Toties tagad ir pārliecinoši pierādīts, ka desmitiem tonnu piena var iegūt tikpat kā bez govju līdzdalības — no rūpnieciski ražotas papīra taras.

Tāpēc, biedri piena rūpniecības darbinieki, griezties pie jums ar aicinājumu: negaidīsim, tā teikt,

dāvanas no dabas, iegūsim visu nepieciešamo tieši no bojātām vai, labāk, no nebojātām!

VESTURNIEKU ATKLĀJUMI

Kompleksā ekspedīcija, kas jau ilgāku laiku Saldus slidotavas un peldētavas ierīkošanas nesen izdarījusi sensacionālu atklājumu.

Kā jau zināms no agrāk publicētajiem eksperimentiem, arheologi Cieceres upē (Kas parka rajonā) atrada padziļu bedri un folklorieki konstatēja, ka tautā šo maksīgās izpazīlējumu dēvē par Veigula rakumu.

noskaidrot, ka tolaik (pirms kadiem trim gadiem) Antons Veigulis ir bijis pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētājs.

Sos faktus, kas, šķiet, nepārprotami liecina par slidotavas būvi, vēl nozīmīgākus padarīja seno

mentu pētnieki. Viņi arhivos atrada tiklaidotavas, kā rajona izpildu komitejas lēmumu skaidri un gaiši apstiprina vietējo varas nodomu uzcelt saldeniekiem gan slidotavu, gan peldētavu, kur jauni un veci pilsoņi varētu stiprināt veselību un pie reizes nokārtot GDA normas.

Bet tagad iedomājieties ekspedīcijas dalībniekus, kad par spīti daudzsolītajai pēdējai viņi uzzināja, ka ne peldētavas, ne slidotavas nav bijis un joprojām nav!

Informējuši «Dadzi» par šo pēdējo, vissernāļāko atklājumu, ekspedīcijas dalībnieki cerību, ka labos nodomus, ko Saldū līdz šim īstenoju, tomēr īstenošas samērā tuvu nākotnē, lai no līdzīgiem atklājumiem pasargātu nākamās vēsturnieku paaudzes.

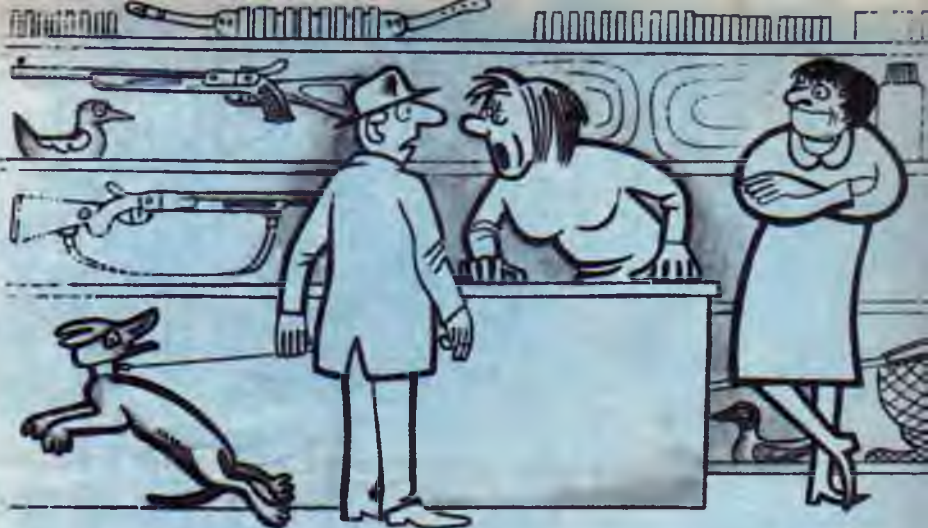
žēlabās

Ar niķiem,
kā apsēstam sklerotikim,
ne jau sprauna un naska —
sirds kā no vaska,
kas kā strūgala lās
vienās žēlabās.

Ierauga plitnieku renstelē guļam —
žēl.
Ierauga dižmuti garkūļus kuļam —
žēl.
Ierauga garnadzi kabatas grābstam —
žēl.
Ierauga priekšnieku nievīgi skābstam —
žēl.

Žēl un žēl...

Atroļīt piedurknes —
arīdzan žēl.

— VAI JUMS NEBŪTU UZPUKSNIS!
— ZINĀM JAU, KO TU DOMĀ. TEV PAŠAM VAJAG UZPUKSNII!

E. RUŠMANIS

BEZ VĀRDIEM.

O. BĒRZINS

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Kāpēc madonieši nepriecājas, kad redz savā kultūras preču veikalā daudz dažādu tranzistoru?

ATBILDE. Viņi gribētu redzēt arī kaut vienu bateriju.

JAUTĀJUMS. Kādas iestādes darbinieki varētu itin sekmīgi sacensties ar gliemeziņ?

ATBILDE. Auces sadzīves pakalpojumu kombināta kurpnieki, jo viņi pilsoņnes Bekkeres apavus (kvīts Nr. 693381 un Nr. 693380) laboja 42 dienas — no 28. novembra līdz 8. janvārim!

JAUTĀJUMS. Kāpēc priekulnieku krāsnis nekuras uguns, lai gan sērkoksiņus veikalos var dabūt?

ATBILDE. Ar sērkoksiņiem vien kurināt iznāk pārāk dārgi, bet malkas un ogļu Priekules patērētāju biedrības bāzē nav.

DR. SINEPE

Dārgo „Dadzi”!

Vai Tu nebūtu tik labs un nepaiīdzētu mums noskaidrot, kas par divainu kastī atrodas mūsu namā Rīgā, Lazaretes ielā 2/4?

Zinī, pēc izskata šī kaste atgādina skapi. Tai ir grīda, griesti un pat durvis. Kaste stāv šahtā, visbiežāk — 1. stāvā. Tiesa, gadās, ka tā parādās otrajā, trešajā vai pat sestajā stāvā un tur atkal stāv dienām ilgi.

Proletāriešu rajona 73. namu pārvaldes darbinieki gan dēvē šo kastī par liltu. Bet mūsu nama īrnieki par minētā nosaukuma pareizību stipri šaubās. Jo liftam taču ir jākustas! Bet minētā kaste gandrīz nepārtraukti stāv...

R. BALTAKMENS

— NEZ, KO PASLAIK PA TELEVIZORU RĀDA...

T. SERGIJENKO

Mīļo „Dadzi”!

Kā ieliecina autobusu saraksts, mūsu nelielo a vietu apkalpo veseli divi Viens, kas kursē starp Ce Ergļiem, un otrs, kas brauc rutu Madona — Kusa — Kalrīna.

Šajā sakarā man ir viens nāījums: nav mums, katrī vajadzīgi divi autobusi — pīl tiek ar vienu. To otro var p uz citu līniju. Citiem vārdie jol, mierīgi izsvītrot no m raksta un ierakstīt kādā ciā.

Mēs, katrinieši, nepro. Bet ar vienu noteikumu... kušais autobuss tad tomēr pa istam, nevis tā, kā šitie tikai ierakstīti autobusu sar

E. Mad

Trešais variants

Šļutnieks sēž pustukšā vilciena vagonā un pārmaiņus gan ar labo, gan ar kreiso roku spaida tenisa bumbiņu. Kāds pazīna sportistu viņam ir atklājies, ka tāda 'veidā' varot tikt pie baigiem muskuļiem. Netīcēt sportistam nav nekāda iemesla — kad šis sasveicinoties spiež Šļutnieka roku, kauliņi vien krakšķ.

Kādu laiku Šļutnieks citīgi skaita, cik reizes viņš bumbiņu saspiedis. Taču drīz šī grāmatvedība Šļutniekam apnik un viņš sāk sapņot.

Pirmais variants. Šļutnieks sēž un garlaikodamies skatās logā. Pēkšņi atveras vagona durvis un ienāk viņa — slaida tumšmate ar dzintarbūnām acīm. Brīdi viņa vēro vagonu, tad liegā, bet drošā gaitā soļo uz Šļutnieka pusi.

— Vai šeit nav aizņemts? — viņa jautā un, apburoši smaidot, raugas Šļutniekam tieši acīs.

— Nav... — Šļutnieks vienaldzīgi pasaka un turpina skatīties logā.

— Sakiet, lūdzu, kas jums rokā! — apsēdusies uz sola un graciozi pārlīkusi vienu kāju pār otru, viņa ar bērnišķīgu izbrīnu jautā.

— Tenisa bumbiņa, — Šļutnieks sausi atbild.

— Bet kāpēc jūs to tik dūsmīgi spaidāt? — tumšmate nerimstas.

— Es to daru nevis dūsmīgi, bet ļoti mierīgi, — Šļutnieks paskaidro un, izstiepis roku, nodemonstrē neitenei savu vingrinājumu. — Viens, divi! Viens, divi!...

— Tas ir jūsu hobijs? — meitene jautā un skaļīgi iesmejas.

— Ne gluži, — arī Šļutnieks beidzot pasmaida. — Redzat, izpildot šo vingrinājumu ar bumbiņu, es renēju muskuļus.

— Tad jums droši vien ir ļoti stipras rokas... — neitene jautā un, neslēpdama sajūsmu, apbrīno Šļutnieku.

— Mazliet ir, — Šļutnieks nosarkst un atkal sāk katīties logā.

— Tad jau jūs esat stiprinieks!

— Mazliet... — Šļutnieks apstiprina un dūsmīgi paskatās uz blakussolā sēdošo virieti.

Virietis nobāl, tad žigli pieceļas un neatskatīdamies metas uz citu vagonu.

— Tad jau jūs varat savaldīt jebkuru huligānu!

— Varu, — Šļutnieks lepni atbild un sakatīties uz kompāniju, kas uz soliņa pie pašām durvīm spēlē kārtis.

Pēc mirkļa kāršu spēlmaņi kļūst nervozi, uzliek cepures galvās un seko aizgājušajam virietim.

— Tad jau gan jums ne no viena nav bail...

— Nav! — Šļutnieks platāk izslīen plecus un skali nokrekšķinās. — Tūlīt es, lūk, no tā matrača, kas uz jums tik nepieklājīgi glūn, izpurināšu visas federes!

«Matracis» izskrien gaiteni un izlec no ejošā vilciena.

— Ar jums ir tik patikami, tik patikami... — tumšmate runā kā pasaku princese. — Es gribu ar jums iepazīties...

Vilciens apstājas. Nočikst durvis. Daži braucēji izkāpj. Daži iekāpj. Slaidās tumšmates viņu vidū nav.

Šļutnieks mazliet paspaida tenisa bumbiņu un sapņo tālāk.

Otrais variants. Vienā no stacijām vilcienā iekāpj kāds laulāts pāris. Viņš — izplūdis virietis ar triskāršu zodu — steidzīgi izņem no kabatas sanurcitu laikrakstu un iedziļinās lasīšanā. Viņa — vēl ļoti jauna, eleganta sieviete ar apbrīnojami skumjām acīm — klusi nopūšas, tad izņem no somiņas Petrarikas sonetu grāmatiņu.

— Ak dzejolišus lasīsiet?! — viņai blakus pēkšņi nobuldurē kāds kā tomāts piesarcis plencis. — Es arī mīlu dzejolišus.

Elegantā sieviete klusē un jautājoši skatās uz savu vīru. Tas noslauka nosvidušo pieri un izliekas, ka neko nedzird.

— Varbūt palāsisim kopā? — plencis nerimstas un viņa netirā roka jau sniedzas pēc dievišķo sonetu grāmatiņas.

Beidzot triskārša zoda īpašnieks pamosta.

— Helēn! — neskatīdamies huligānam auzrunā eleganto sievieti. — Varbūt pilsonis vēlas palasīt dzejoļus? Atbild viņam grāmat.

— Nekad! — iesaucas dievišķā Helēna grāmatu es nevienam neatdošu! Ļaudis! Ļaudis!

— Tūlīt, tūlīt, — nosvidušais vīrs pieceļas dzas uz blakusvagonu. — Mēģināšu sameklēt.

— Veltīgi viņš aizskrēja! — huligāns kļūst nekaunīgāks. — Milicija ar šito vāgi nebrauc sim tubrālības, Helēnīt!

Visi pasažieri pēkšņi iedziļinās avižu lasīšanā negaidot pieceļas Šļutnieks. Viņš sagrābj pie apkakles, sapurina viņu un saka:

— Ja tu, staigājošais brāgs aparāts, tūlīt nosies šai dāmai, es tev uzlikšu tādu korkīti! Te atveras vagona durvis un...

Trešais variants.

— Ko tu te vāries? — Šļutnieka domu pēkšņi pārtrauc kāds tēvainis. — Iepazīsim viņš nokrīt uz soliņa Šļutniekam blakus un preti sasvīdušu roku. — Alus Žanis!

— Sveiki, sveiki! — Šļutnieks norūc, jātālāk un pagriež seju uz loga pusi.

— Kāpēc tu bumbiņu turi rokās? — dzērīms.

— Lai pirksti nedrebētu?

— Lūdzu, nepiesienieties! — Šļutnieks šos vārdus pateikt pēc iespējas iespaidīgā aizrādījums izskan ļoti bikli.

— Ak šitā?! — nepazīstamais draudoši noņem no kabatas vermūša pudeli, tāpat no iedzer un atkal pievēršas Šļutniekam. — Vai pār, ute, zini, ko Žanis dara ar tādiem kā tu? Šļutnieks neuzkritoši paskatās apkārt. Pa vagonā nav nevienas sievietes, kas būtu jāir tikai vīrieši, kas citīgi lasa avīzes.

— Nu, nu, mierīgāk, vecīt! — Šļutnieks sūnši norūc un pāriet uz citu vagonu...

J. J.

Kad mūsu kantoris izsauca uz sacensību kaimiņus, vadītājs teica:

— Biedrīl Vidēji ņemot, ikviens kaimiņu iestādes darbinieks ir teicams speciālists. Lai viņus apdzītu, katram mūsu darbiniekam caurmērā jābūt vismaz talantīgam.

Ja runājam godīgi, ir jāatzīst, ka talantu mūsu vidū līdz šim nebija. Taču vadītājs nenokāra degunu un pieņēma darbā vispāratzītu ģēniju. Viens ģēnijs, kā zināms, ir līdzvērtīgs divdesmit spilgtiem talantiem. Mēs bijām tieši divdesmit. Tāpēc, vidēji ņemot, katrs no mums vienā rāvienā kļuva par statistikas atzītu talantu.

— Sievīn, — pārnācis mājās, teicu, — vari mani apsveikt! Ar šodienu statistika mani atzina par talantu un tūlīt es sāksu rakstīt dzejoļus.

— Tas būs interesanti, — sieva piekrita. — Man ļoti gribētos zināt, kam tu šos dzejoļus veltīsi... Tai, pie kuras aizmirsi savas apavu darbnīcā pasūtītās kurpes?

— Mīļumiņ, vai tev prāts! — nobijos. — Es apavu darbnīcā neko neesmu pasūtījis!

— Statistika liecina, ka esi! — sieva atcirta. — Caurmērā ikviens mūsu rajona vīrietis pērn apavu darbnīcā ir pasūtījis vienu pāri kurpju. Ja kurpju tev nav, vari šonakt pārgulēt vannā!

Gulēt vannā bija ļoti neērti, jo man, garāka auguma vīrietim, kājas visu laiku karājās pār vannas galu. Bez tam no krāna pilēja aukstais ūdens, un sapņos mani vajāja apavu darbnīcas meistari ar kvīšu grāmatīnām rokās.

— Uzvārdu, vārdu un tēva vārdu vai dzīvību! — viņi nejaucās balsīs brēca. — Pasūtiet apavus mūsu sadzīves pakalpojumu kombinātā!

No rīta es piecelos neizgulējies, ar notirpušām kājām un aizbraucu komandējumā uz Kuldīgu. Tur ir jauka viesnīca un cilvēkiem neliek gulēt vannā.

Mājās atgriezies kareivīgā noskaņojumā.

— Tagad es zinu, kur ir manas kurpes, — teicu. — Kuldīgas rajona sadzīves pakalpojumu kombināta apavu darbnīcas meistare I. Dupate tās pārdeva Mažeikos.

— Bet tas taču ir absurds! — sieva neticēja. — Kombināti apkalpo iedzīvotājus savā rajonā un šuj apavus pēc individuāliem pasūtījumiem, nevis ražo tos vairumā un ved pārdojot uz citām republikām. Vai tiešām tu domā, ka esmu tik naīva un neko nesaprotu?

— Mīļumiņ, tu saproti visul — atbildēju. — Diemžēl, tikai teorētiski. Praksē, kā atzīst pati Dupate, plāns neesot onkulis. Lai pie šī plāna tiktu, kurpes par tūkstoš rubļiem viņa aizveda uz Mažeikiem, pārdeva un neaizmīrsa katram pircējam uzrakstīt kvīti par apavu pasūtīšanu. Tagad daudzi tā dara. Ja netici, aizej kaut vai uz Centrālo kolhozu tirgu...

Sieva aizgāja uz Centrāltirgu, atgriezās un piedeva man. Nosacīti. Ar noteikumu, ka es par talantu sevi neuzskatīšu un dzejoļus nerakstīšu.

— Man nav vajadzīgs vidēji ņemts talants, kas valkā kaut ko vidēji statistisku, — viņa sacīja. — Man vajadzīgs kārtīgs vīrs ar īstām kurpēm kājās.

Es tam piekritu. Lai to talantu pievāc vilki! Jo citādi ej nu sazinā, kas vēl, vidēji ņemot, uz mana rēķina izgatavots sadzīves pakalpojumu kombinātu darbnīcās — sieviešu jaciņas vai tīrvilnas biksītes. Ar šādām vidēji ņemtām mantām itin viegli var sagraut ģimenes dzīvi.

P. AURIŅŠ

— BET ES JUMS SAKU, KA MAN JĀBRAUC TURI...

E. OZOLI

— ROKA NECEĻAS... ITIN KĀ VIŅŠ BŪTU KĀDS ESTRĀDES DZIEDATĀJS...

E. RUSMANIS

— KUR GAN CILVĒKIEM SIRDSPAZIŅA — IELU NEVAR NOKAISĪT!!!

E. OZOLI

JĒGA

«Brīkš-blaukš, brīkš-blaukš!»

Brīkš-blaukš, brīkš-blaukš!»

Beidzīs lasīšanu, dzejnieks Mo-Mo jautājoši paskatījās uz cilts vecāko Ču-Ču.

— Nu, kā?

— Vai tad tā ir dzeja?

— Vai tad nav?

— Nu, ja tā ir dzeja, Mo-Mo, tad es neesmu vis Ču-Ču, bet gan pterodaktila un ihtiozaura pēcnācējs. Nav tavā dzejā ne ritma, ne jēgas.

Mo-Mo pacēla rokas pret debesīm un iesaucās:

— Ieskaidrojiet, senču gari,

gudrajam Ču-Ču, ka manās dzejās ir gan ritms, gan jēgal

— Ritms varbūt arī ir, bet jēgas gan nekādas! Tas «brīkš-blaukš-brīkš-blaukš» man griež ausīs, nierēs, aknās un vēl citās vietās.

— Žēl! Pats mani mudināji rakstīt par mūsu medniekiem, augļu novācējiem, zvejniekiem, bet, kad es uzrakstīju dzejoļi par rūpniecisku tematu...

— Rūpniecisku?

— Protams! Tu domā, es veltīgi to nosaucu par «Poēmu ābolu novācējiem», bet nevis «Kur tu iesi, daiļa meita?»

— Vari to nosaukt, kā patīk, tik un tā tas nav saprotams.

— Ieklausies uzmanīgāk, un tu sadzirdēsi ražošanas ritmu. Uzķāpa ābolu novācējs kokā un sāka darboties. «Brīkš» — norāva ābolu, «blaukš» — ābols nokrita zemē. Un atkal «brīkš», un atkal «blaukš», «brīkš-blaukš, brīkš-blaukš». Divdesmit «brīkš» un «blaukš» — divdesmit ābolu, četrdesmit «brīkš» un «blaukš» — četrdesmit ābolu.

— Bet ko nozīmē «brīkš-blaukš»?

— Tas nozīmē, ka ābolu novācējs pats nokrita no koka.

— Bet pēc tam?

— Protams, piecēlās, nopurinājās un atkal uzķāpa kokā. Un atkal dzīvespriecīgais «brīkš-blaukš», «brīkš-blaukš»! Atkal kūsā darbs!... Vai tagad tev ir skaidrs manas dziļās domas bezdibēnīgais dziļums?

— Un kā vēl!

— Bet, lūk, cilts kopienas mantu pārvaldnieks man par šo daiļdarbu pat desmit ābolus atteicās izsniegt.

— Kārtīgs vīrs!

— Kā tā — kārtīgs vīrs! Tu paklausies, kā skan: «Brīkš-blaukš, brīkš-blaukš!»

— Skanēt varbūt arī skan,

bet «brīkš-blaukša»! Tev vajadzētu aiziet un tīties, kā īsti tos ābolus tad tu zinātu, ka neviens zemē nemet, bet dzīgi liek kurvjos.

— Tiešām? Žēl gan dzejolis iet bojā!

— Dzejolis lai iztikai āboli paliek ve saprotu, tev iztika sieva un bērni jābaro ej labāk palīgā ābolus! Tad varbūt tavos dzejos mazāk trokšņa un jēgas.

C. MEL

Lej, māsiņ, lej!

... Zirga spēku plejūrēta,
Ganu dūkanbēri.
... Cilvēks slihdams
Labsajūtu pārdzīvo.
... Rīt Vecrīgas dzīslās kapļi,
Akmens kalti un kara cirvji.
... Nams valstījās pa ietvi lampu drudzī,
Bars skatlogu un afišfabu spiedza.
... — Dzer, dzer, māsiņ,
Dzer!

Ināra Roja
(No krājuma «Gravitācija»)

— Piejūrējos, piemāvos,
Aši spalvu tvēru.

— Lej, lej, māsiņ, icj,
Tikai zini mēru.

— Cilvēks slihdams prieku jūt,
Nav ne grama sēru.

— Lej, lej, māsiņ, lej,
Tikai zini mēru.

— Rīgas dzīslās kapļi skrej,
Klāt vēl cirvjus spēru.

— Lej, lej, māsiņ, lej,
Tikai zini mēru.

— Nami valstās, slabi spiedz,
Logi zviedz, es zvēru!

— Lej, lej, māsiņ, lej,
Tikai zini mēru.

— Radis «Gravitācija»
Dzejā jaunu ēru.

— Lej, lej, māsiņ, lej,
Tikai zini mēru.

— TAS IR PAZĪSTAMS TIRDZNIECĪBAS DARBINIEKS! ...
— AK JUMS ARĪ IR BLATS!

U. MEŽA

Dzīve kā sapnis

Ozolokoka gulta krakšķēja visos salaidumos. Krustīntēvs mētājās tani no vieniem sāniem uz otriem, pūta un stenēja. Sapņi viņš redzēja sevi Namu Pārvaldnieka gaišo un bargo acu priekšā. Pārvaldniekam pie labās rokas stāvēja kaimiņdzīvokļa Pudāns, pie kreisās milicis pilnā apbruņojumā. Apkārt stāvēja visi pārējie.

Runāja Pudāns, rāmi un nesaudzīgi:

— Augstais biedri Pārvaldnieki! Biedri visi pārējie! Atļaujiet man liecināt un apgalvot, ka tekošā mēneša laikā pilsonis Krustiņš ir slepeni un noziedzīgi piesavinājies manā personiskā īpašumā esošās divas litra burkas «Plūmju kompots», četras kārbas «Mencu tēfteli» un četras burkas «Junge grüne Erbsen», kas man nebūt nebija no gaisa nokritušas. Pilsonis Krustiņš ir piesavinājies manu pūlu un darba augļus. Es te nemaz nepieņemu vecmāmiņas tējkannu, kas vairs neatrodas ierastajā vietā. Uz augšminētajiem pierādījumiem pamatojoties, es lūdzu un pieprasu turpat minētajam pilsonim vissmagāko sodu.

Visi pārējie aplaudēja. Pārvaldnieks pakasīja augsto pieri, padomāja un piekritoši nolieca galvu. Jūtot pēdējo stundiņu tuvojamies, Krustīntēvam saļodzījās kājas, viņš vaimanās noslīga uz ceļiem Pārvaldnieka vaiga priekšā:

— Cienīgs, žēlīgs biedri Pārvaldnieki, es taču neko, ko tad es... Cik nu man tās pensijas, cik to spēku? Ne lāga pats uz veikalu varu aiziet, ne lāga ko pārnest. Bet ūdentiņš tek, kumodei visa puce nogajusi, tas pats maizes rīcietīnš pieliekamajā pavisam šķīst ārā. Ko man, vecam vīram, darīt? Visas bļodas jau bēniņos uzstiepu, muti tāpat vien pelkītē skaloju. Krūzes, kastrolus lai saliktu, bet jumts tik daudzās vietās tek, ka nepietiek un nepietiek. Lai nebūtu man vecumdienās caur ūdensnelaimi gāls jāņem, izmantoju pa klusām kadu trāuciņu no kaimiņa krājumiem. Viņam, jaunam cilvēkam, ūdens veselību negandē. Bet man, rau, kaulus lauž un visa mantība iet postā...

Krustīntēvam runājot, apkārtējiem sejas Pudānam acis iezagās nodevīgs mirdzums, un plaukstu draudzīgi pastiepis, tuvojās Krustiņš šādus vārdus runādams:

— Mīlais kaimiņ, kāpēc agrāk neteici, kas Bija man to zināt, ne sitams nebūtu tevi uzstiepis. Piedod, Krustīntēv, manu valodu, ņem vārdus atpakaļ! Un ne vien ņemu, bet arī tev pusi savu bundžu un vēl zilo vanniņu pie Lieto vesels un lai tavas dienas vairojas kā pēc lietusu!

Pudānu pārtrauca izmisīgas elsas. Pārvaldnieks spieda pie apsarkušajam acīm nēzdodziņu un lai Krustīntēvs nāk tuvāk:

— Biedri Krustiņ no piecdesmitā nama ses vokļa! Jūsu likteņstāsts ir tragisks un aizkūvis Viscēlāko jūtu mudināts, es apņemos no savas bez atbildības nodot jūsu rīcībā visu nākošās nē nogalē pārpalikušo partīkas taru, kāda naks rokas!

To teicis, Pārvaldnieks nogrāba Krustīntēvu spieda pie krūtīm un aizkustinājuma asaram viņa sirmo galvu. Visi aplaudēja.

Bridis bija tik skaists, ka Krustīntēvam nē negribējās pamosties. Viņš zināja, ka šis asarā viņš pamodīsies, atkal pārvērtīsies parastā ūdeni.

BEZ VĀRDIEM.

V. ZAKIS

blītkotājiem

Neskumsti, ja esi izvilcis maz zivju. Tas zina, ja būtu vairāk, varbūt lūztu ledus.

Nem līdzi kaķi, vienmēr varēsi atīstnoties, kāpēc pārnāci mājās tukšā.

Arī uz bieza iedus tev klāsies āni, ja blītkosi neatļautā vietā.

J. JODS

STARP CITU

Ne katra kompānija, kas velk vienu eldiņu, jau uzskatāma par kori.

Rakdams kolēģim bedri, kurnēja, darbu nevar mehanizēt.

Fabrikas direktors bija pārliecināts, visu vēsturē minēto cietokšņu iermēšana notikusi mēneša pēdējās enās.

Pirmā mīla viņu sāpīgi ievainoja dī, no visām nākošajām vairāk tā kabata.

Cilvēks ar stipru aizmuguri savu muguru var arī nelocīt.

L. PODNIEKS

BEZ VĀRDIEM.

T. SERGIJE

1971. gada janvāris. Pirms dažām dienām pilsētas ntra ielika pamatus modernam mēbeļu salonam. To vēs Latvijas Patērētāju biedrību savienības Celtniecības tresta 2. pārvietojamā mehanizētā kolona. Itnieki ir, dzelzsbetons ir, pat būvdarbu vadītājs Paies laiciņš, un kuldīdzniekiem būs veikals gluži lielpilsētā.

Vietējie pesimisti gan apgalvo, ka būvdarbus beigšot īsi pirms grēku plūdiem, bet tālab jau viņi pesimisti. Teicamu pretsparu šādam noskaņojumam va pats Celtniecības tresta pārvaldnieks biedrs nkevičs:

— Lai es savu ziemas cepuri apēdu, ja līdz nāmā gada ceturtajam ceturksnim veikals nebūs tavš! — viņš sacīja.

To es saprotu! Tā ir garantija! Apēst spalvainu puri nebūš nav tas pats, kas apēst cāļa cepeti.

1972. gada jūlijs. Atklāti sakot, nekāds debesskrāš šis mēbeļu salons laikam nebūs. Divi stāvi, rais — gandrīz viscaur no stikla. Pesimisti sarosīsies un laiž tautā baumas, ka līdz gada beigām toēr neuzcelšot. Bet es tam neticu. Būvdarbu vadītāšm šis ir vienīgais objekts, un tas kaut ko nozīmē! Biedrs Linkevičs atkal sacīja:

— Lai es savu cepuri apēdu, ja līdz gada beigām o nieku nenodosim ekspluatācijā!

1973. gada janvāris. Veikala nodošanas termiņš ir gājis, bet no orķestra un svinīgām runām ne vēsts. Bēdrs Linkevičs savu cepuri ēst atteicās un paziņoja, ka veikala nodošanas termiņš zināmu apsvērumu dēļ ot parcelts uz šā gada otro ceturksni.

Pārcelt termiņu nav jōka lieta. Un, ja to dara, tad jau bez aprēķina. Kāds šini gadījuma ir aprēķins, zinu, bet tam jābūt ļoti pamatīgam. Pesimisti stāsta anekdotes un smejas par celtnieēm. Velti viņi tā pūlas. Biedrs Linkevičs skaidri un īsi teica:

— Ja otrajā ceturksnī veikals netiks nodots, es apēdišu savu cepuri!

Tā nav pesimista, bet ista vīra cienīga valoda!

1973. gada jūlijs. Veikals joprojām nav uzcelts, arī jauni termiņi nav noteikti. Pesimistiem apnīcis stāstīt anekdotes, viņi vaicā celtniekiem, kur un kad biedrs Linkevičs ēdis savu cepuri. Celtnieki klusē.

Biedrs Linkevičs atbrauca uz Kuldīgu bez cepures. Ej nu sazinī — vai tāpēc, ka ir vasara, vai tāpēc, ka cepure apēsta.

Mēs nebusim mēs, — viņš sacīja, — ja veikalu nenodosim vismaz trešajā ceturksnī. Lai es savu cepuri apēdu, ja tā nenotiks.

1973. gada oktobris. Veikala kā nav, tā nav. Pesimisti jau atmetuši visam ar roku. Es labprāt darītu tāpat, bet man ir paša LPBS kapitālas celtniecības nodalas priekšnieka biedra Zabrauska solījums:

— Lai es vairs savā krēslā nesēžu, ja veikalu decembri nepabeigsim!

1973. gada decembris. Biedrs Zabrauskis par kapitālas celtniecības priekšnieku vairs nestrādā. Diez, ko tas varētu nozīmēt? Vai viņš nestrādā tāpēc, ka veikalu nenodos, vai arī veikalu nenodos tāpēc, ka viņš nestrādā?

Celtnieki rauj, ko var. Jūmtu vēl neuzklāja jau apmet otra stāva sienas. Iestājās atkusnis ūdens satecēja pārsedzēs. Tagad tas jau tel apmesto sienu uz pirmo stāvu.

— Izzūs! — apgalvoja darbu vadītājs Riets. — Tagad pats galvenais — apmest ārs. Bet varbūt tās nokrāsot baltā krāsā? Lēti, la ātri.

Kuldīgas patērētāju biedrība tam nepiekrita.

— Krāsot nevar, tas nebūs pēc projekta! — ribas vadītāji teica. — Un apmet ziemas laik nedrīkst. Apmetums lobīsies nost.

Nekas, gan būs labi, — biedrs Riets viņus rināja. — Apvilksim visu ēku ar plēvi, sapīkšā silto gaisu un tad apmetisim!

Nez, kur var atrast tik milzīgu plēvi...

1974. gada janvāris. Veikals vēl arvien nav n un tāpēc biedram Linkevičam acimredzot neka neatliks, kā vien apēst savu cepuri.

Novēlēsim viņam labu apetīti.

A. BRĀ

Pēc tormas un butibas

Kolhoza priekšsēdētājs izsauca sagādnieku.

— Uz kurieni es tevi pirmīt sūtīju? — viņš vaicāja.

— Pēc formas vai pēc būtības? — sagādnieks vēlējās zināt. — Ja pēc formas, man pat neērti atkārtot...

— Bet doma... Doma tev taču skaidra?

— Doma jā. Kaut no elles, bet izraut fondus cementam!

— Dabūji?

— Vai tad ellē ir cements? Viņiem piķi vien piešķir.

— Sagādniek, balodīt! Nemoki mani, pasaki godīgi — būs vai nebūs? Mums taču darbnīca jāceļ, ferma, dzīvojamā māja speciālistiem.

— Uzcelsim!

— No zila gaisa? Pie pārvaldnieka bijī?

— Sekretāre nelaiž. Tad jau vieglāk caur adatas aci izlist.

— Tev par to algu maksā. Izlidi?

— Izgērbos, ieziepējos...

— Bāzē!

— Pirti. Nogaidīju, līdz noliktavas pārzinis ies mazgāties. Pliks pliku drīzāk sapratīs... Trīs tonnas piešķira!

— Cementa?

— Tauvu... Striķu, citiem vārdiem sakot.

— Paldies, dūjiņ, iepriecināji! Vismaz puslīdz pieklājīgi varēšu pakārties...

— Nevarēsīt, priekšsēdētāj. Nav vairs striķu. Atdevu tiem, kas bez striķiem nevar iztikt. Ostiniekiem. Toties mums tagad divi mērķaķi ir. Pieņemamajā istabā sēž, sekretāre viņiem muguras ieskā.

— Apžēlojies, sagādniek, it kā mums savu nebūtu gana!

— Tādu mums nekad nav bijis un nebūs. Par šiem man bērnodārzs gluži jaunu lokomotīvi apsoliņa.

— No kurienes bērnodārzam lokomotīve?

— Fondi, priekšsēdētāj. Kas ir, to piešķir.

— Bet ko mēs ar lokomotīvi iesāksim?

— Neuztraucieties, priekšsēdētāj, viss būs labi.

— Juta mana sirds, sagādniek, ka ziepju būs vairāk nekā saprašanas.

— Un kādas vēl! Augstākā labuma. Man dzelzceļnieki piecpadsmit kastes par lokomotīvi apsoliņa.

— Nu jā, ziepes jau nevienam nav vajadzīgas.

— Un kā vēl vajadzīgas! Velas mazgātavas darbinieki šo ziepju dēļ manā priekšā uz ceļiem stāvēja, zelta kalnus soliņa.

— Ko mēs ar zelta kalniem darīsim?

— Es viņiem tieši to. Beidzot vienojāties pie mēsliem.

— Ek, sagādniek, saj pasaki — kam mums ti?

— Apmainīsim parau pret gladiolu sīpoliem. Pārvalde grib pavasarī t zaļumot.

— Varbūt šī pārvalde cels dzīvojamo māju?

— Nē, vasarnīcu...

— Man nevajag vasar vajag!

— Vai es solīju, ka vējums? Tā būs pārvalde apsoliņa, ka uzcelšot ne-

— Sagādniek, zelta gkāds man no tā labums?!

— Tiklīdz vasarnīca celta...

Priekšsēdētājs spēji ntvēra pie sirds.

— Ūdeni! — viņš no-

— Divas cisternas dest man apsoliņa namu pār viņi grib...

Tālāko priekšsēdētājs dzirdēja.

ZAI

— Labrīt! — konstruktors Bleķbārdis uzsauca kolēģiem un devās uz savu darba vietu.

Vecākais inženieris Putns palūkojās pulkstenī, pielika to pie auss, vēlreiz uzmēta skatienu ciparnīcai un neizpratnē paraustīja plecus.

Jaunākais konstruktors Podziņš precīzi atdarināja visas inženiera kustības.

Rasētāja Lienīte, piesarkusi pēc skrējiena pa kāpnēm, apstājās uz sliedīša.

— Netīcu savām acīm! Biedri Bleķbārdi, kas ar jums noticis?

Neteikdams ne vārda, Bleķbārdis darbināja aritmometru.

Proforgs Kaziņš kādu brīdi sačukstējās ar nodaļas mašīnrakstītāju. Pēc tam meitene izgāja gaitenī un, nogaidījusi tur dažas minūtes, atgriezās ar satriecošu jaunumu:

— Biedri, bufetē pārdod ceptus nēģus!

Visi, demonstratīvi klaudzinādami kurpju zolēm, aizjoza prom. Visi, izņemot Bleķbārdi. Viņš, izdaudzīnātais gardēdis un nēģu entuziasts, pat neizkustējās no vietas.

— Draugi, — gaitenī sacīja Kaziņš, — Bleķbārdim

ir acīm redzams stress. Droši vien sastrīdējies ar savu jauno sievu. Biedri, mēs nevaram un nedrīkstam palikt vienaldzīgu novērotāju lomā. Viņš ir pilnīgi noslēdzies sevī, un mums steidzami kaut kas jādara. Lūdzu, kam šai sakarā būtu priekšlikumi...

— Paklau, vecais, man ir «Elita». Iesim, uztīpēsim! — Podziņš pavināja cigarešu paciņu Bleķbārdim gar pašu degunu, bet kaislīgais pīpmanis tikai atmeta ar roku.

— Ek, kādu anekdoti man vakar izstāstīja! — konstruktoram pačukstēja vecākais inženieris Putns.

— Vēlāk, vēlāk... Tagad nav laika! — Bleķbārdis atgaiņājās.

Paraustījies plecus, vecākais inženieris piebiedrojās kolēģu grupai, kas apsīdās gaitenī...

Īsi pirms pusdienu pārtraukuma Bleķbārdi aicināja pie nodaļas vadītāja.

— Jūsu kolēģi ir stipri nobažījušies. — Priekšnieks vērigi palūkojās uz konstruktoru. — Un, jāatzīstas, arī man sirds nav mierīga. Apsolu, ka teiktais paliks starp mums. Bet, sakiet, kāds iemesls ir šādai pārvērtībai!

— Godīgi?

— Protams!

— Labi. Vai jūs zināt, ka ar laiku pat cilvēkam apnikt? Tad, lūk, izsmiejoši raksti, k un tamlīdzīgas dzēlības sienas avīzē acīmri nīk vēl drīzāk. Bet man katru dienu bija jādz bārdis tāds un Bleķbārdis šitāds... Tāpēc n piefiek! Nebūs vairs nekādu pārkāpumu. N, cīzi laikā un cītīgi strādāšu visas četras desmit minūtes...

— Slavējam! — priekšnieks viņu pārtrauc kāpēc jārikojas tik piepeši, negaidīti un kras apnicis? Saprotu. Tomēr nedrīkst domāt tikai Nedrīkst personiskās intereses stādīt aug sabiedriskajām! Vai jūs, piemēram, zināt, k jūsu vainas dēļ viss nodaļas kolektīvs šodien pa roku galam?

Nākamajā rītā Bleķbārdis ieradās darbā ar mit minūšu kavējumu. Kolēģi pat nepacēla rasējumiem. Podziņš pačukstēja Putnam:

— Acīmredzot būs ar sievu izlīdzis un at dzīvoņot pa vecam. Nesaprotu, kāpēc priekšnie ilgi cieš mūsu vidū šo slaistu un dienaszagli?

DIALOGS

— Itāļu Somālijas rupija ar Viktora Emanuela Trešā galvu bez kroņa pret...

— Georga Piekta Jamaikas puspeniju un Jaungranadas Republikas astoņreālu.

— Paldies!

— Paldies!

— Kvebekā kaltais Kanā-

das dolārs ar parlamenta ēkas attēlu...

— Pret Bermudu vienkroņu ar Elizabetes Otrās galvu un kroni.

— Paldies!

— Paldies!

— Zalcburgas arhibiskapijas dālderis pret...

— Rūdolfa Otrā dālderis.

— Nē!

— Jā!

— Nē!

— Jā!

— Ha-ha-ha!

— Ha-ha-ha!

— Bē!

— Bē!

Piff!

Paff!

Sludinājums avīzē:

«Vietējā numismātu biedriba dziļās sērās paziņo par divu visaktīvāko biedru pēkšņo nāvi. Izvadišana no Lie-lās kapličas. Pavadītājiem līdznest monētas kategoriski aizliegts!»

A. KOLBERGS

— Viņš pārspēja citus par veselū mājas līesu.
B. Hennigars

M. Jacholakis

H. Pail

A. Silaiz

H. Silners

Agrāk.

Tagad.
F. Somaks

H. Sil

B. Hennigars

Kam ir māja, tam ir arī kaimiņš. Kopš sāku darboties savā apbūves gabalā, manējais vairs neatgāja no loga.

— Taisiet savam namam caureju, — viņš pamācīja. — citādi katreiz būs jāskrien apkārt galam.

Man kļuva neērti un, pirms noraidīt viņa priekšlikumu, izlikos, ka ilgi pārdomāju.

— Nelieciet šiferi uz jumta, labāk papi ar piķi, tie saulē nemetas.

— Tā ne, — viņš rājās, — pagale vieglāk plīst, ja to cērt pa zaram.

— Turi kreiso roku tuvāk šķipeles vaigam, būs vieglāk pacelt!

Un tā vienā laidā.

Vienreiz kaimiņš jautā:

— Vai tad kartiņu uz pastu nenesisi?

— Kas pār kartiņu? — brinos.

— Neizliecies par muļķi, tavam brāļa dēlam parit vārda diena!

Vēl pēc laika viņš jau brēca tā, ka skanēja visa iela:

— Tu taču esi apdauzīts, dobes jālaista vakarā nevis pa dienu!

Kad mēģināju aizrādīt, ka bez viņa padomiem varētu iztikt, kaimiņš sāka gauties un žēloties —

J. POPOVS
(«Strēls», Sofija)

OTELLO

Mora acis zvēroja. Otello piegāja pie Dezdemonas un izgrūda caur zobiem:

— Mirsti, netikle!

Pēc tam viņš sagrāba Dezdemonu, kas dusēja divguļamā gultā, un sāka žņaut. Sai brīdī ieskandējās telefons. Otello brīdī svārstījās, tad pacēla klausuli.

— Runājiet! — viņš nodārdināja briesmīgā balsi.

— Sveiks, Otello, zvana Rodrigo! Vai tu nevarētu tūlīt atnākt uz ostu? Mēs te laizām ūdeni jaunu kuģi un...

— Nevaru, — Otello viņu drūmi pārtrauca. — Es pašlaik žņaudzu Dezdemonu.

— Negribu tevi traucēt darbā, — Rodrigo pēc nelielas pauzes sacīja, — taču būtu ļoti jauki, ja tu atnāktu, cilvēki tevi šeit gaida...

— Tas mani neinteresē, — Otello strupi atbildēja un nometa klausuli. Tad viņš paskatījās ar baltu aci uz Dezdemonas pusi un izgrūda caur zobiem: — Mirsti, netikle! — Un atkal sāka viņu žņaut.

Sai brīdī ieskandējās telefons. Otello nervozi pietrūkās no gultas un pakēra klausuli.

— Halo!

— Otello, šeit Jago. Traucēju tevi steigdamā lietā. Senāts vēlas uz klausīt tavu padomu...

— Nevaru, Jago, es pašlaik žņaudzu Dezdemonu.

— Paklau, Otello, — Jago neatlaidās. — Vispirms darbs un tikai tad izpriecās...

— Atraduši isto laiku, — Otello pārtrauca sarunu un paberzēja pieri. — Starp

citu, kas man bija jādara? Ak jā, Dezdemonā...

Viņš atkal sažņaudza skaistules kaklu.

— Pacienties neizjaukt manu frizūru, — Dezdemonā pačukstēja.

— Mirsti, netikle!

Sai brīdī telefons iezvanījās trešo reizi. Otello lēni piecēlās, varēja redzēt, ka viņš ir ļoti pikts.

— Jāāāā!

— Sveiks, Otello, šeit Kasio. Klausies, paņem naudu un tūlīt joz uz laukumu...

— Pašlaik žņaudzu Dezdemonu, esmu aizņemts. Varbūt pēc stundas?

— Nē, tūlīt, Otello! Dezdemonā tev vienmēr būs pie rokas, bet tādu sēstoņu tauri savai jaunajai mašīnai diez vai citreiz dabūsi.

— Eju, eju, eju! — Otello moži iesaucās, un jau pēc mirkļa aktieri, kuriem nebija jāpiedalās mēģinājumā, redzēja, kā viņš izskrien no teātra. Ar visu melno seju un viduslaiku drēbēm mugurā. Tā kā bija tūristu sezona, neviens viņam nepievērsa uzmanību.

Jago iedzēra malku no kausa un teica:

— Kad mēs viņu aicinām savā pulkā, šim esot darbs, bet, kad piezvana no āra, tad skatieties — papēži vien zib.

Dezdemonā piecēlās, uzvilka kipriešu zida tērpu, aizsmēķēja cigareti un igni noburkskēja:

— Tici nu vēl Šekspiram!

Noburkskēja un devās uz kosmētisko salonu.

Gadiem ritot, arī viņa bija sākusi vairāk ticēt kosmētikai nekā klasiķiem.

viņam, lūk, savā laikā tāda kaimiņa esot pietrūcis, kāds tagad ir man.

Beidzot man pietika un es viņam kaut ko pateicu. Gan par pašu, gan par viņa saimniecību. Kopš tā laika kaimiņš ar mani vairs nerunā, bet no sava loga rāda ar pirkstu, smejas un komentē katru manu soli. Abi ar sievu viņi blenž uz maiņām, un logs paliek tukšs vienīgi nakti.

Lai draugiem parādītu, cik man sūra dzīve, reiz vēl vakarā es viņus izvedu pagalmā un sasitu plaukstas. Acumirkli kaimiņa logā ar tādu sparū iekrita divas izpūrušas galvas, ka likās — maz trūka un abi būtu izvēlušies ārā. Sagulētie ģimji muļķīgā izbrīnā mēģināja saprast, kas tad isti pie manis notiek.

Tā bija vienīgā reize, kad man izdevās par kaimiņu pasmieties un, ko tur slēpt, — parādīt uz viņu ar pirkstu.

Pēc tam kaimiņš savam logam aizvilka priekšā šķidri tamborētu aizkaru un lūrēja caur to.

Lai pie manis nāca, kas nākdams, kaimiņš vienmēr zināja pavēstīt:

— Aizvilkās ar nemazgātām burkām uz taras bodi.

— Šķūnīti mēģināja sev nocirst pirkstus.

Un nepatīkamākais bija tas, ka viņa informācija tikai epiteti neatbilda istenībai.

Tad ar sievu nolēmām viņus piemulķot. Vakara pusē ar čemodānu rokās izgājām no mājas un devāmies uz staciju. Bet tumsā atgriezāmies no tās puses, ko kaimiņš nevar pārredzēt, ierāpāmies pa nenošlēgto logu un, drošs paliek drošs, ielidām pagultē. Čukstus priedzājāmies, cik nožēlojams kaimiņš izskatījies no rīta, kad viņš pastniekam savā blaura balsī darīs ziņāmu:

— Vakar ar lielu dražas čemodānu aizvilkās uz Liepājas vilcienu.

Tad tūlīt atvērsies mūsu mājas durvis un mēs pastniekam pateiksim... tā, lai visa iela klausās...

No rīta, kad atnāca pastnieks, mēs dzirdējām kaimiņa balsi, un tā plerkstēja kā saspiesta bazūne:

— Tie mērķaķi nakti ielida pa logu, bet tagad nekāpēc tup pagultē...

E. RIVA

«Konkrete», Hamburga

Kam viņš vajadzīgs, tas Štrauss?

— Šeit mēs turam, — ārsts sacīja, — mūsu vissmagāko slimnieku interesants gadījums ārstniecības praksē.

Es ziņkārīgi palūkojos pa atslēgas caurumu. Istabas vidū sēdēja Jozefs Štrauss. Gluži viens. Viņam priekšā karājās liels spogulis.

— Cik labi, ka šeit neviena nav, — Štrauss sacīja savam dubultniekam.

— Kā tad, — dubultnieks atbildēja, — citādi mums varētu uzlabot mēs nejustos tādā drošībā.

— Bez šaubām, — Štrauss piekrita, — tāpēc ka noziedznieki cīnās devīgu brīdī, lai mums uzbruktu.

— Briesmīgi! — dubultnieks sarāvās. — Vai jūs labi aizslēdzāties?

— O jā! — Štrauss viņu mierināja. — Aizslēdzu un vēl arī aizbaidīju.

— Tātad mūs nenosūtīs? — dubultnieks jautāja.

— Tu nevar apgalvot. Atslēgu un aizbaidni taču viegli var atņemt.

— Un kas tad būs? — dubultnieks jautāja.

— Būs šaušana, — Štrauss mierīgi paskaidroja.

— Šaušana? — dubultnieks izbījās.

— Jā, jā, šaušana, — Štrauss apstiprināja. — Tikai Štrauss arī pats ir šāvis.

Un viņš pacentīties izšaut pirmais. Iebiedēšanai un personīgās dēļ. Brīdinājuma šāviens! O, tas iedarbojas vienmēr!

— Piedodiet, — dubultnieks gribēja zināt, — tas nozīmē: ja mājās ir pašiem savs Štrauss, vairs nav jābaidās ne no kāda uzbrukuma?

— Jā, uzbrukuma nebūs, — Štrauss apstiprināja. — Bet, ja notiks, Štrauss ātri tiks galā ar noziedzniekiem.

— Tas nozīmē: ja gribi dzīvot drošībā, mājās noteikti jātur Štrauss?

— Drošība! — Štrauss iekļūdās. — Bet, ja visu laiku būs tikai Štrauss, kam tad būs vajadzīgs Štrauss?

Izbaudījis pilnā mērā sava sarunas biedra apjukumu un ieturējot viņš efektīgi pabeidza:

— Tātad jūs domājat, ka mums nevar uzbrukt tāpēc, ka mēs divi vien? Lūdzu, te jums ir uzbrukums! Saņemiet!...

Un, izrāvis no kabatas revolveri, viņš iešāva spogulī visu apturēt.

— Redzat nu, — psihiatrs piezīmēja. — Ārkārtīgi interesants gadījums medicīnā. Spilgti izteikta vajāšanas mānija ar personības sašaušanas sevisi agresīvā formā.

(No žurn. «Za rubiku»)

Vācu rakstnieks Teodors Fontāne (1819—1898) bija ļoti pieklājīgs cilvēks un centās izvairīties no visiem iespējamajiem konfliktiem. Reiz drūzmā viņam uz kājas pirksta uzkāpa gaužām korpulentā dāma. Rakstnieka seja savilkās sāpīgā grimasē.

— Vai tas bija jūsu kājas pirksts! — dāma mierīgi leja utējās.

Apmulsušais Fontāne pacēla platumli:

— Man ir vēl deviņi kāju pirksti, cienītā.

Ģeniālajam ungāru komponistam Ferencam Listam (1811—1886) kāds draugs uzdāvināja slidas. Tā kā Lists neprata slidot, viņš lūdza kādu labu sportistu iemācīt viņam to. Vīrs bija ar mlieru un sniedza skanradim pamatīgu instrukciju. Saklausījis pamācības, Lists piecēlās kājās un mēģināja spert pirmos soļus, taču mirkli vēlāk nogāzās uz ledu.

— Ticket man, Lista kungs, — noteica sportists, palīdzēdams komponistam piecelties, — slidošana ir daudz sarežģītāka nekā klavierspēlēšana vai komponēšana.

Lielais franču rakstnieks Emīls Zolā uzdāvināja kādam draugam vienu no saviem romāniem ar personisku veltījumu. Kad draudzība izjuka, draugs grāmatu pārdeva.

Zolā atrada savu dāvanu grāmatu tirdziņā Sēnas krastā. Viņš apvaicājās par grāmatas cenu, tā bija ļoti zema.

— Es varētu grāmatu pārdot daudz dārgāk, — tirgotājs sūrojās, — ja tajā nebūtu šī draņķīgā kricelējuma.

— ES JAU DOMĀJU: KĀDREIZ MĒS KAUT KUR SADURSIMIES!...

I. MELGAILIS

— DAKTER, ES NEKO NEREDZU!

D. BREIKŠS

— PRINCIPĀ MĒS ABI ESAM PAR BRAL TAČU...

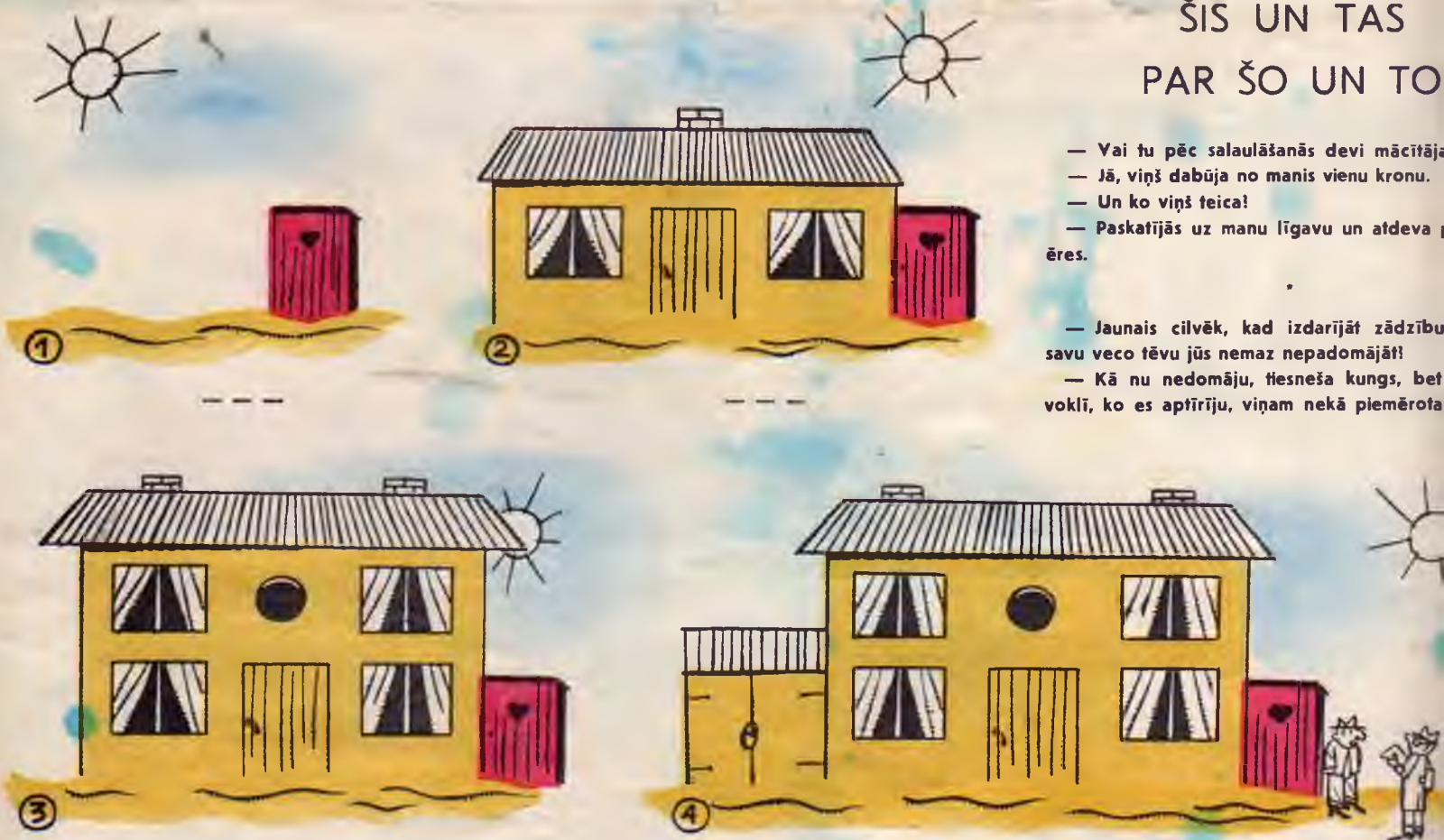
I. MELGAILIS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Vai tu pēc salaulāšanās devi mācītāja?
— Jā, viņš dabūja no manis vienu kronu.
— Un ko viņš teica!
— Paskatījās uz manu līgavu un atdeva pēres.

— Jaunais cilvēks, kad izdarījāt zādzību savu veco tēvu jūs nemaz nepadomājāt!

— Kā nu nedomāju, tiesneša kungs, bet voki, ko es aptīrīju, viņam nekā piemērota.

— NELIKUMĪGA BŪVNIECĪBA! KO JŪS, TĀS TAČU TĪKAI PIEBŪVES...

I. MELGAILIS

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Francijas parlamentā notika debātes jautājumā par to, kādu vietu neprecētas mātes ieņem sabiedrībā. Viens no deputātiem savu viedokli izteica šādi:

— Katru reizi, kad neprecēta sieviete kļūst māte, es jūtos vainīgs.

Divi Losandželosas (ASV) biznesmeņi ir izgudrojuši jaunu kāršu spēli, ko nosaukuši par «Votergetas skan-

dālu». Spēlējot šo spēli, jākrāpj un jāmelo, bet, kas pieķerts, tas spēli zaudējis.

ASV senators Viljams Proksmaijers katru dienu kājām veic 14 km garo distanci no mājām līdz senāta ēkai. Savu rīcību Proksmaijers motivē šādi:

— Iedams kājām, es uzlaboju ne tikai savu veselību, bet arī letaupu līdzekļus, ko valstij vajadzētu izlietot dienesta automobiļa uzturēšanai.

Viņa pretinieki senātā kolēģa rīcību savukārt komentē tā:

— Cik mums zināms, jūs soļojat

jau trīsdesmit gadus, bet valsts budžeta deficīts tagad ir lielāks nekā jebkad.

Helsingeras (Dānijā) namamāte Anna Sērensena prasa no pasta zaudējumu atlīdzību. Kāds pastnieks

noturējis torti, ko viņa bija novietojusi aiz durvīm atdzišanai, par kāj-slauķi un notīrījis uz tās zābakus.

Londonā bagāts suņu klīnikas īpašnieks, kas visu mūžu veltījis pārbarotu suņu dziedināšanai, reportierim izklāstīja savu panākumu noslēpumu:

— Katram sunim, kas tika ieslēgts atsevišķā būrī, es noliku priekšā trīs priekšmetus: gabalu cietas maizes, sīpolu un vecu kurpi. Ja dzīvnieks apēda maizi, es paziņoju tā īpašniekam, ka pacienta ciešanas ir jau mazinājušās. Ja suns norīja sīpolu, varēja droši apgalvot, ka tas sāk atveseļoties. Bet, ja lopiņš metās uz kurpi, vairs nebija šaubu, ka tas ir pilnīgi vesels.

Rovereto municipalitātes nama (Dienvidtirolē — Itālijā) priekštelpās karājas šāds uzraksts: «Kam dievs ir devis amatu, tam viņš ir piešķīris arī

prātu.» Kādu dienu zem tā par zīmuli rakstīta piezīme: «Mūsu mērs uz to pārāk paļau-

Austrijas laikrakstā «Vora Zeitung» bija ievietots šāds jautājums: «Moža pensionāre melnšētai Alpu kalnos brašu slauc lams cilvēks, kam ir zināšan tehnikas nozarē.»

Kādas Parīzes tirdzniecības vēstulē varēja izlasīt šādas «Mēs nesen racionalizējām darbu. Tāpēc aizkavēties jūsu tījuma izpilde. Lūdzam izprastāvokli.»

Kāda Zolburgas (Austrijā) tēja sieva iesniedza tiesā prasību viņas laulību. Savu rīcību viņa

vēja ar to, ka viņa darbnīcā divas reizes satikusi pilnīgi bušos modeļus.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 21. numura «Dadzis» dusmojas, ka, krāsojot fasādes, tika krāsoti namu numuri.

Rīgas pilsētas Dzīvokļu pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Ankravs atļauj rajonu dzīvokļu pārvaldēm esot doti stingri norādījumi savlaicīgi notīrīt bojātos numurus un, beidzot fasādes krāsošanu, numurus savest kārtībā.

«Dadzim» gan liekas, ka namu pārvaldēm to vajadzēja zināt bez saviem norādījuma.

22. numurā «Dadzis» bēdājās, ka padomju saimniecības «Skulte» ļaudis grūti tikt pār Aģes upi, jo esošais tilts ir avārijas stāvoklī.

No Limbažu rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja b. Lindiņa atbildes ka padomju saimniecības vadība esot lūgusi Valmieras MCP izbūvēt pārsērt dzelzsbetona tiltu. Diemžēl Meliorācijas sistēmu ekspluatācijas pārvaldes priekšnieks b. Korotkijs saimniecības lūgumu noraidījis, jo tilta būve nav iekļauta plānā. Tagad tiekot risināts jautājums par tilta būves ieslēgšanu 1977. gada celtniecības plānā.

Kaut nu šis jautājums atrisinātos pozitīvi un ļoti drīz!

Tajā pašā numurā «Dadzis» pabakstīja kolhoza «Evele» vadību, ka sākus ar īpatnējiem paņēmieniem iegādāties transporta līdzekļus.

Valkas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Čudars zināmu, ka kolhoza «Evele» priekšsēdētājs esot saņēmis aizrādījumu no rajona saimniecībām norādīt šādā veidā transporta līdzekļus neiegādāt.

Par ķibelēm ar lopkopību dažās Dobeles rajona saimniecībās «Dadzis» raksturo 23. numurā.

Dobeles rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Čudars paskaidro, ka jautājums par neapmierinošu piena ražošanu un trūkumiem ziemā padomju saimniecībā «Dobeles» izskatīts Latvijas KP Dobeles rajona komitejas birojā. Saimniecības direktoram Šešeldam izteikts rājiens. Lauksaimniecības pārvaldes speciālisti atkārtoti pārbaudījuši «Dadzis» minētās saimniecības un konstatējuši, ka trūkumi loģiski izskaidrojami ar ziemā

VIENĪGAIS IESPĒJAMĀIS
ATRISINĀJUMS.

D. Zimka «Roža», Bratislava)

— Piedodiet, mums jāatvadās. Mūsu zelta zivtiņa grib gulēt.

«Paese Sera», Roma

— Man visu laiku likās, ka būšu kaut ko aizmirsis!

«Punch», L.

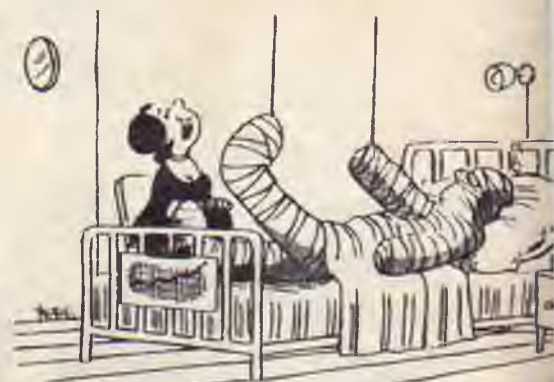
— Tas ir jaunākais «Mercedes» modelis 1975. gadam!

«Pardone, Frankfurte pie Mainas

— Apskaužu! Vāļ šovakar redzēsiet skaistākās meitenes pilsētā — slimnīcas māsiņas...

«Express», Bratislava

— Vai tu negribi zināt, kas notika ar otrās mašīnas vadītāju? Nomirsi aiz smiekliem!

«Paris-Match»,

— Ak kungs, kādu mērķi no manis iztaisījuši fotogrāfijā!

«Štrēls», Sofija

— Mijais Tom, vai tas strāvas trūkums nav romantisks!

«Punch», Londona

— Kopš mūsu sievietes ieguvušas vienādas tiesības ar vīriešiem, es viņām vietu vairs nedodu!

«Daily Mirror», Londona

— Labdien, cienījamā, vai jūs neesat šeit, lai saņemtu savam vīram plevilcīgāku?

«Punch», L.

— Džentlmeņi, ar prieku varu jums ziņot, ka mūsu akcionāru dividendēm briesmas nedraud! Strādnieku jostas var savilkt vēl ciešāk!